

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de Kuvshinov Nikolai,
reprezentat de avocata Voloșina Larisa,

în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în
judecată depusă de Kuvshinov Nikolai împotriva Inspectoratului General pentru
Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și
obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

împotriva deciziei din 08 iulie 2025 a Curții de Apel Centru,

(Dosarul nr. 3ra-783/25
NR. PIGD2-24046589-01-3ra-11112025)

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) Cod administrativ.
Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de
casare a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani – jud. C. Panfil
Curtea de Apel Centru – jud. Gh. Mîra, A. Bostan, Gr. Dașchevici

19 martie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului declarat de Kuvshinov Nikolai, reprezentat de avocata Voloșina Larisa,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Diana Stănilă,

Oxana Parfeni, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. În data de 26 martie 2024, Kuvshinov Nikolai a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, solicitând anularea Deciziei nr. 812/24/DAA din 26 martie 2024, emisă de Direcția Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al Ministerului Afacerilor Interne și obligarea Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al Ministerului Afacerilor Interne să acorde reclamantului azil pe teritoriul Republicii Moldova și statutul de refugiat.

2. În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, este cetățean al XXXXX, s-a născut la XXXXX, și a părăsit statul de origine în decembrie 2022, invocând temeri bine întemeiate de persecuție pe motive politice. Acesta a manifestat public, inclusiv prin rețelele de socializare, opoziția sa față de politica guvernului XXXXX și a condamnat public agresiunea militară împotriva Ucrainei. În consecință, a fost amenințat cu concediere forțată, cu denunțarea sa către autoritățile represive și cu alte forme de intimidare și represalii iar aceste împrejurări l-au determinat să părăsească XXXXX și să solicite protecție internațională în Republica Moldova.

3. Kuvshinov Nikolai consideră că, argumentele invocate de către el, sunt conforme cu definiția „refugiatului” prevăzută la art. 1A(2) din Convenția de la Geneva din 1951 și la art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008, întrucât demonstrează o temere bine întemeiată de a fi persecutat pentru opiniile sale politice. De asemenea, refuzul explicit al reclamantului de a participa la conflictul militar, motivat de convingeri morale și politice, precum și opoziția față de implicarea în potențiale crime de război, întăresc caracterul serios și justificat al solicitării de azil.

4. A relatat reclamantul că, autoritatea competentă a respins cererea de azil, invocând lipsa unei individualizări concrete a acțiunilor represive suferite de către reclamant și susținând că nu există dovezi suficiente privind pericolul personal la întoarcerea în XXXXX. Cu toate acestea, raționamentul deciziei contestate este viciat atât sub aspect material, cât și procedural.

5. Din punct de vedere material, Direcția Azil și Apatridie a omis să aprecieze contextul general al intensificării represiunii politice din XXXXX, în special după declanșarea agresiunii împotriva Ucrainei, la 24 februarie 2022. Sursele internaționale credibile, precum Amnesty International și Human Rights Watch, au documentat în mod constant reprimarea brutală a disidenței, folosirea legislației penale pentru suprimarea libertății de exprimare și persecutarea cetățenilor care se opun regimului. Raportul HRW World Report 2024 confirmă existența unor încălcări grave și sistematice ale drepturilor omului, inclusiv detenții arbitrare, tortură și utilizarea legislației privind „discreditarea armatei” ca instrument de control politic.

6. Deși autoritatea a invocat surse de informare internațională (HRW, AI, USDOS), aceasta a utilizat rapoarte din anii 2020–2021, fără a ține cont de transformările profunde și radicale ale contextului socio-politic din XXXXX după 2022. Utilizarea unor date perimate nu poate fundamenta o analiză riguroasă, obiectivă și actuală, ceea ce constituie o încălcare a obligației de diligență prevăzută de art. 56 și art. 42 din Legea nr. 270/2008.

7. Partea reclamantă consideră că Inspectoratul General pentru Migrație, nu a respectat principiul cercetării complete și imparțiale a cererii de azil. Astfel, nu a investigat temeinic declarațiile relevante ale reclamantului; nu a analizat evoluțiile recente din țara de origine care pot constitui indicii obiective privind riscurile de persecuție; nu a aplicat principiul „beneficiului îndoielii”, reglementat expres la art. 44 din Legea nr. 270/2008, deși reclamantul a demonstrat buna-credință și a oferit o relatare coerentă, veridică și concordantă cu datele de context.

8. Totodată, reclamantul a relevat că, Inspectoratul General pentru Migrație a operat cu o interpretare eronată a conceptului de „temere bine întemeiată”, reducându-l la existența unor acțiuni represive deja întreprinse asupra solicitantului, fără a lua în calcul riscul viitor, potențial, dar real, de persecuție, abordare contrară jurisprudenței CEDO și standardelor internaționale în materie de azil.

9. A notat reclamantul că, pârâtul nu a ținut cont de faptul că persecuția poate fi exercitată inclusiv de autoritățile statului, iar în cazul de față, exact statul este sursa principală a riscului invocat. Legislația represivă adoptată în XXXXX în ultimii ani, condamnările frecvente ale opozanților și folosirea structurii judiciare ca instrument de represiune politică confirmă această realitate.

10. Astfel consideră Kuvshinov Nikolai, că, decizia contestată este afectată de ilegalitate substanțială, prin aplicarea greșită și incompletă a normelor legale și convenționale relevante, precum și de ilegalitate procedurală, prin neîndeplinirea obligațiilor de investigare completă, actualizată și imparțială a cererii de azil.

11. Reclamantul Kuvshinov Nikolai și-a întemeiat acțiunea pe următoarele prevederi legale: art. 17, art. 42, art. 44, art. 48, art. 56 și art. 57 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova și art. art. 22, art. 23 și art. 24 din Codul administrativ.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

12. Prin hotărârea din 11 decembrie 2024 a Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, cererea de chemare în judecată înaintată de Kuvshinov Nikolai a fost respinsă ca neîntemeiată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

13. La data de 10 ianuarie 2025 avocata Voloșina Larisa, în interesele apelantei Kuvshinov Nikolai, a contestat cu apel hotărârea Judecătoria Chișinău sediul Râșcani din 11 decembrie 2024, solicitând casarea hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea să fie admisă.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

14. Prin decizia din 08 iulie 2025 a Curții de Apel Centru, a fost respinsă cererea de apel depusă de avocata Voloșina Larisa, în interesele apelantei Kuvshinov Nikolai, și s-a menținut hotărârea Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani din 11 decembrie 2024.

15. Curtea de Apel a reținut că, în speță, obiectul controlului judecătoresc îl constituie decizia nr. 812/24/DAA din 26 martie 2024, emisă de Direcția azil și apatridie din cadrul Inspectoratului General pentru Migrație, prin care a fost respinsă cererea de azil.(f.d. administrativ 10-15)

16. Instanța de apel a notat că prima instanță just a concluzionat despre netemeinicia acțiunii, dispunând respingerea acesteia, soluția fondului având la bază cumulul dovezilor administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, cărora le-a fost dată aprecierea juridică cuvenită.

17. Instanța de apel a remarcat că, circumstanțele învederate de către reclamant/apelant în cererea privind acordarea protecției pe teritoriul Republicii Moldova, nu constituie temei real și întemeiat pentru admiterea și satisfacerea acesteia, or, nu s-au constatat în raport cu solicitantul Kuvshinov Nikolai, cetățean al XXXXX, temeri bine întemeiate și justificate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, că se află în afara țării a cărei cetățenie o deține datorită acestei temeri și nu dorește să se pună sub protecția acestei țări și ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

18. Instanța de apel a indicat că, Kuvshinov Nikolai, a menționat că a plecat legal din țara de origine, venind în decembrie 2022 în Republica Moldova, totodată menționând că nu vrea să se întoarcă în XXXXX pe motiv să nu fie înrolat în armată.

19. Instanța nu poate reține acest argument ca relevant și întemeiat, or în cadrul procedurii administrative s-a constatat că Kuvshinov Nikolai nu a fost supus condamnărilor în țara sa de origine, nu a fost arestat, reținut sau judecat, nu a fost chemat pentru a fi înrolat în armată.

20. Instanța de apel a reținut că, instanța de fond just a concluzionat că reclamantul nu a probat faptul că în privința sa au fost aplicate careva acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea nr. 270/2008, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală, măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie, acușări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați, acușări sau pedepșiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra, abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

21. În acest context, instanța apel a reținut că, susține concluzia instanței de fond că reclamantul Kuvshinov Nikolai nu a reușit să susțină prin probe pertinente și concludente afirmațiile sale de teamă față de persecuții sau alte vătămări grave la care ar putea fi expus în XXXXX, or, nu au fost constatate circumstanțe sau probe care să arate că la revenirea reclamantului în țara de origine acesta s-ar afla în pericol, instanțele ținând să acorde protecție internațională atunci când există dovezi clare și suficiente privind pericolul real, iar teama invocată este justificată și bine fundamentată în contextul concret.

22. Totodată, instanța de apel a reținut că, instanța de fond corect a constatat că solicitantul de protecție internațională nu a prezentat dovezi concrete care să arate că autoritățile din XXXXX i-ar fi cauzat dificultăți sau l-ar fi persecutat. Iar, în lipsa unor dovezi specifice privind acte sau acțiuni ale autorităților care ar putea pune în pericol viața sau integritatea solicitantului, afirmațiile acestuia sunt considerate prea generale pentru a susține o teamă întemeiată de persecuție.

23. Or, temerea invocată de solicitant nu este una întemeiată și nu există o probabilitate reală ca în cazul întoarcerii în țara de origine, viața și integritatea corporală a acestuia să fie puse în pericol, nefiind prezentate suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de protecție internațională să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale, care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

24. În acest context, instanța apel a reținut că, este relevant faptul că reclamantul se bucură de protecția autorităților naționale în țara de origine și acestea niciodată nu au întreprins măsuri împotriva reclamantului, ce ar pune în pericol viața și integritatea acestuia.

25. Subsecvent, instanța de apel a reținut cu certitudine că reclamantul Kuvshinov Nikolai a părăsit țara de origine în lipsa unor circumstanțe care l-ar fi constrâns la asemenea acțiuni.

26. Instanța a constatat că în conformitate cu prevederile art. 48 alin. (1) al Legii privind azilul în Republica Moldova, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine, iar în sensul dat, reclamantul nu a prezentat nici o probă convingătoare și pertinentă. Statutul de refugiat nu este determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui în cauză, ci și de situația obiectivă pe care se bazează aceasta. Termenul de: „temeri bine întemeiate”, conține atât un element subiectiv cât și unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate în considerație ambele elemente.

27. Prin urmare, instanța de apel a reținut că, instanța de fond just a subliniat că solicitantul de azil nu a întâmpinat nici un obstacol din partea autorităților de stat, iar în cadrul interviului ultimul nu a individualizat nici o acțiune întreprinsă împotriva sa, ce ar pune în pericol viața sau integritatea acestuia.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

28. La 07 noiembrie 2025, Kuvshinov Nikolai, reprezentat de avocata Voloșina Larisa, a declarat recurs împotriva deciziei din 08 iulie 2025 a Curții de Apel Centru, solicitând admiterea recursului și casarea integrală a deciziei cu pronunțarea unei noi decizii de admitere a acțiunii.

ARGUMENTELE RECURSULUI

29. În motivarea recursului, Kuvshinov Nikolai, reprezentat de avocata Voloșina Larisa, a susținut că instanța de apel a aplicat eronat prevederile legale relevante și a omis examinarea detaliată a circumstanțelor esențiale ale cauzei, astfel că concluziile instanței de apel sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei.

30. Consideră recurentul că, instanța de apel în lipsa unui suport probatoriu concludent și fără argumente certe, a respins cererea de apel fără a se expune asupra tuturor aspectelor de drept și de fapt ale litigiului.

31. Totodată, s-au invocat aceleași argumente și circumstanțe factologice care au fost invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele ierarhic inferioare, cărora le-a fost dată apreciere, redând conținutul prevederilor normelor legale.

32. Prin referința din 01 decembrie 2025, Inspectoratul General pentru Migrație, Direcția Azil și Apatridie, a solicitat respingerea cererii de recurs depuse de Kuvshinov Nikolai, reprezentat de avocata Voloșina Larisa.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

33. Art. 244 alin. (1) Cod administrativ prevede următoarele:

„(1) Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

34. Art. 245 Cod administrativ relevă că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen”

35. Art. 245¹ din Codul administrativ prevede că:

„(1) Recursul este admis dacă: a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție; b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție; c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces; d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor; e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv; f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit. c) și d) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

(3) Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin.(1) lit. d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

36. Art. 246 alin. (1) și (2) lit. h) Codul administrativ prevede că:

„(1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

37. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată atestă că decizia motivată a fost notificată reprezentantului recurentului la 10 septembrie 2025, iar recursul a fost depus, cu respectarea prevederilor art. 245 din Codul administrativ.

38. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

39. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

40. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în cererea de recurs, nu relevă temeuri justificate care să convingă că există o aparență privind interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurată.

41. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de apel, care au fost analizate de către Curtea de Apel, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

42. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

43. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

44. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

45. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

46. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

47. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel,

conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

48. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin.(2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară ca inadmisibil recursul depus de Kuvshinov Nikolai, reprezentat de avocata Voloșina Larisa.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Oxana Parfeni